מכאן לעולין שאין מבטלין זה את זה. וא"ת מיפוק ליה משום קטלת לחין מצות מבטלות זו את זו כדאמרינן בערבי פסחים (דף קטו.) גבי הלל שהיה כורך פסח ומצה ומרור וכן בפ' התערובות (זבחים עט.) פליג ר' אלעזר אר' שמעון בן לקיש בהיגיל דפיגול ונותר וטמא שבלגן וקאמר שאין מבטלין זה את זה ומייתי ראייה מהלל ומא לגבי אכילה אתי: **ורבי יהודה סבר מכאן למין במינו שאינו בטל.** וא"ת היכי מסיק רבי יוחנן דטעמא דרבי יהודה [ה] מהא קלא הא מסקינן בפרק קומו ואת בנו (חולין עט.) דרבי יהודה ספוקי מספקא ליה אי מושמין לזרע אחד או לא ומאן דאמר מושמין לזרע אחד [ה] לא בעי אותו לחלק דמסקינן התם לחנניא דלא מייתר ליה אותו קסבר דלחלק לא צריך קרא דסבר לה כרבי יונתן וביומא פרק הוליאו לו (דף מ:) תמרינן רבי יאשיה ורבי יונתן חד אמר מערבין וחד אמר אין מערבין ואמרינן תסתיים דר' יאשיה דאמר מערבין דאע"ג דלא כתיב יחדו כמאן דכתיב דמי ואע"ג דדחינן אפי' תימא רבי יונתן דאמר מערבין שאני הכא דכתיב אחת הא מסקינן התם תניא דלא כשיעורין וי"ל דנהי דרבי יונתן סבר ולקח מדם הפר ומדם השעיר זה בפני עצמו וזה בפני עצמו ולא דריש אחת ר' יהודה אחת בשנה דריש וקסבר דמערבין וא"ת ור' יונתן נהי דלא דריש אחת הוה [ו] לן למימר כיון דכתיב ומדם כמאן דכתיב יחדו דמי כדאשכחן בפ' שתי מדות (לקמן 5:) דדרשי ר' יונתן או מן הגאון לומר דלא אחד מביא דלא שניס מביא משום דכתיב בגידך קרא ומן הגאון דכתיב יחדו דמי [ז] (ויש לומר) דהתם פירש בקונטרס דדרשי מדשמי קרא בדיבוריה דכתיב מן הבקר ומן הגאון ומיהו אין זה כל כך שינוי דלא הוה מצי למכתב ומן הבקר דתרוייהו לפרושי מן הבהמה קאתי ודמיא מן הבקר ומן הגאון [ח] לדם הפר ולדם השעיר האי דכתיב וי"ו לאוסופי הכא נמי וי"ו לאוסופי וא"ת ומאן דאמר אין מערבין מנא ליה עולין ומין במינו וי"ל דנפקא [ט] להו מדכתיב דם דם כדאיתא בזבחים בפ' התערובות (דף פט. וע"ש תו' ד"ה תנאי) וא"ת בפרק הניזקין (גיטין נד:) גבי ערלה וכלאי הכרם קאמר רבי יהודה נפלו אגוזי פרך ונתפצעו [י] בשוגג יעלו במזיד לא יעלו והתם מין במינו הוא ומשמע התם מדאוסיפתא ברובא בטיל אלא משום דקיים כדאמרינן התם וכל תרומה נמי מודה ר' יהודה דעולה באחד ומאה כדמוכח בפרק נוטל (שבת קמב.) דקאמר ר' יהודה מעלין את המדומע באחד ומאה וי"ל דדבר לא המתערב יפה בכל שהוא אבל דבר יבש בטיל אפיר ולא גרסינן בגיטין (דף נד:) נפלו לגת ונתפצעו דלא מייני בלא אלא ביבש והא דקאמר בחולין (דף ק.) דתתיכה אחת אוסרת כל התתיכות שהן מינה טעם המתערב כלה דמי ובסוף מסכת ביצה (דף לח:) דאמרי' חיטין במיטין נמי נהי דלרבי יהודה לא בטיל לרבנן מבטיל בטיל בקמחא מיירי שמתערב יפה וכלא דמי אבל חיטין בחיטין עלמן בטלי מדע דהא דאמר [יא] חיטין ושעורין בקמחא מיירי שמתערב דאי כבריתיה כיון דמינכרי לא בטלי וכעינן זה מפרש ר"ת [יב] דהא דאמר ר' יוחנן בסוף מסכת ע"ז (דף עג:) [ג] שתי כוסות אחד של חולין ואחד של תרומה שמזגן ונתערבו זה בזה סלק את מינו כמי שאינו ושאינו מינו רבה עליו ומבטלו דקשיא ליה כיון דתרומה עולה בק"א אם כן [יג] מין במינו נמי יסייע לשאינו מינו לבטל התרומה אלא שמע מינה דבמינו במשהו והא דאמר רבי יוחנן התם דכל איסורים שבתורה במין בנותן טעם חוץ מנטבל ויין נסך ולא חשיב תרומה משום דבכולן טבל הוא ואד טעמא לתרוייהו דמפרש התם טעמא דטבל דכהיתירו כך איסורו דחיטה אחת פוטרת את הכרי והוא הדין תרומה בעלייתה כך איסורה ובכל דוכתי דתרומה עולה באחד ומאה בדבר יבש ומתניתין דשתי מנחות שלא נקמלו דלא מבטלי ליה שיריים לטיבלא דמוקמי לקמן כר' יהודה במנחת סולת אייתי שמתערב לגמרי [יד] בדבר לח ולא במאפה תנור ומחבת ומרחשת והיגיל לקמן דעבילה בשמיומה והכרב רבינו יום טוב מפלגי"ו הקשה לרבינו תם מהגיל דפסחים (דף כ:) דחצית של תרומה שנשברה בגת העליונה ותחתיה חולין טמאין דאמרינן התם (דף כח.) דאם נפלה למאה חולין דברי הכל תרד ותטמא אלמא אפי' דבר לח עולה באחד ומאה ונראה שכמו כן היה יכול להקשות מהגיל [טו] של שאור ושל חולין ושל תרומה שנפלו בעיסה דאין לח [טז] ומתערב יתר ממנו ועוד [יז] במס' תרומות פרק שאה תרומה בתוספתא לוג יין נלוז שנפל לתוך מאה לוגין עכורין יעלה וחזר בו ר"ת דודאי אין חילוק בין לח ליבש ותירץ דהא דתרומה עולה באחד ומאה בנפלה לתוך חולין ממוקנין דאי אפשר למבטל דהיינו החולין ליעשות כבטל דהיינו התרומה והגיל דשני כוסות אחד של תרומה ואחד של חולין בחולין שאינם ממוקנין דאפשר להו ליעשות תרומה וסבר לה ר' יוחנן כמ"ד לקמן בתר מבטל [יח] אזלי רבנן והוה ליה מין במינו והגיל דפסחים (גם זה שם) לא קשיא אף למ"ד בתר בטל אזלינן דמשקים לכי מסרחי אין שם משקה עליהן ולא אפשר לה לתרומה שתיעשה חולין וא"ת וטבל במינו במשהו היכי משכחת לה הא אי אפשר למבטל דהיינו החולין שיעשו בטל ול"ל שנפל בטל בטול לתרומה בטבל שאינו בטול לתרומה דהוי מין במינו כיון דשם בטל על שיהם אי נמי בטל שרחה פני הבית בטבל אלא רחה פני הבית אי נמי אפילו נפל לחולין ממוקנין ובעודה לתרומה ביד בעלים דאפשר לאתשולי עלה והשתא דאתינן להכי איכא לאוקומי אותה דשני כוסות בחולין ממוקנין כגון דתרומה ביד בעלים והגיל דפסחים בתרומה ביד כהן ועוד יש לישב [יט] תי' ראשון דר"ת והגיל דפסחים כר' חייא דלקמן דאית ליה לר' יהודה נגילה ושחוטה בטילות זו [כ] את זו ולהכי חשיב התם מין בשאינו מינו [כא] במשהו ואע"פ שהשודין מין ומינו לענין אחד ומאה דלא סגי להו בששים אבל רבי יוחנן דלא כרבי חייא דהכי נמי מוכח לקמן דלאו כולי עלמא אית להו דר' חייא והך משנה דאין דס מבטל דס פירש בקונטרס לקמן דלרב חסדא דאזיל בתר מבטל הויא דלא כרבי חייא ואפי' לר' חנינא דאזיל בתר בטל נראה דאיכא טובא [כב] דהגיל דאין רוק מבטל רוק ואין מי רגלים מבטל מי רגלים וגבי דם כיסוי (חולין דף פז:) שנתערב בדם בהמה דא"ר יהודה אין דם מבטל דם כולהו אי אפשר לזה להיות כזה אפי' לר' חנינא דלא דמי לדם קדשים דאיפשר להיות כחולין כמו אפי' הקונטרס לקמן (דף פג.) דכשילין לילה אחד יצאו מקדושתן כחולין וכל שתמת הדשים לרב חסדא דלא כר' חייא דאמר בפרק גיד הנשה (שם ק.) אחיכה עלמה נעשית נבילה ואוסרת כל החתיכות לר' יהודה וגבי זרוע בשילה דקאמר לא נצרכה [כג] לרבי יהודה דקאמר אין במינו לא בטיל וגבי ציר דקא"ר יהודה שיעורה [כד] במתאים ופריך דהא אמר ר' יהודה אין במינו לא בטיל ומשני כו' והגיל דבילה דאין במינו [כה] לרבי יהודה ודם תבושה דאמר בנדה (דף עח.) דאמר אין דם מבטל דם לרבי יהודה ואפי' לר' חנינא ל"ע דנראה שיש מהגך שהבאתי דלא כרבי חייא ועוד יש לישב מירוץ ר"ת שמחלק בין לח ליבש ולא קשה [כו] הגיל דפסחים (דף כח.) לרבי יוחנן דלאו אליבא דר"ע קאמר בטבל ויין נסך דבמשהו דמודה רבי יוחנן לרבנן [כז] (דרבי יהודה) בנותן טעם אלא רבי יוחנן סבר כרבנן בשאר איסורי וכרבי יהודה בטבל ויין נסך וכן ברייתא דתניא כוותיה [כח] והשתא הגיל דפסחים (ג"ז שם) כרבנן דאין במינו בטיל בכל מקום והשתא איכא שלשה מחלוקת של תנאים בדבר דהא תניא כוותיה דרבי יוחנן [כט] והדתניא בפ' הנודר מן הירק (נדרים נח. ע"ש) כלל אמר ר"ש כל דבר שיש לו מתירין כו' אמרו לו הרי שביעית שאין לה מתירין ואנן השביעית אוסרת כל אוצרות במינה אמר להם לא אמרו שביעית במינה אלא לביעור אבל לאכילה לא לא מצי למיפרך [ל] מטבל ויין נסך דהתם סבירא [לא] כרבנן דהכל איסורין בטלין אפי' אין במינו והשתא ניחא הא דתניא בתוספתא יין נסך שנפל על גבי עבים ידיחם על גבי יין יקלף את היין והשאר מותר אע"פ שאי אפשר שלא ישאר שם משהו יין אבל קשיא מהגיל דתניא בתוס' דטבול יום גבי חבית שניקבה בין מפיה בין מגידיה בין משוליה טמאה רבי יהודה אומר מפיה ומשוליה טמאה מפיה מפני שמשקה מתמיך לתוך ידו משוליה מפני שהמשקה גרוח על גבי ידו מן הצדדין יעלה באחד ומאה והרב רבינו יצחק תירץ הא דגיל הא דרבנים [לב] בפרק התערובות (זבחים עט.) אמר רבי יהודה משום רבן גמליאל אין דס מבטל דס והגיל דגיטין (גיטין נד:) [לג] ראיה והכי משני אביי בפ' התערובות (שם דף עח:) אבל קשיא דרבא דלא פליג התם עליה ויש עוד לפרש דהגיל דשני כוסות של היין של [לד] חולין צריך מאה של חולין וכאן אין [לה] (צריך) מאה כנגד תרומה בין יין של חולין ומים [לו] שבכוס של תרומה שלשה חלקים מים ובכוס של חולין חמשים ושבעה חלקים מים כנגד התרומה [לז] ושלש מהיין שבכוס של חולין [לח] וי"ש מאותן חלקים הרי בין כל המים והיין של חולין אין עולין אלא לשבעים ותשעה חלקים כנגד התרומה וגם אם יהיה מזוג בין חלקים מים ואחד יין אין בין יין של חולין והמים מאה חלקים כנגד התרומה לכן אין יכול היין של חולין להטרף עם המים כי ביטול אינו אלא במאה והרי אין מאה בין הכל כי מזג כוס התרומה שני חלקים ומי הכוס של חולין חמשים ושמנה חלקים ואם כן היין של חולין עשרים ותשעה חלקים הרי כאן שמונים [לט] ותשעה חלקים ולא יותר ואפילו יש מאה בין הכל יש לומר דשמא לא יצטרפו המים לאמאה [מ] והיין לשאר אמר

מכאן לעולין שאין מבטלין זה את זה ורבי יהודה סבר מכאן למין [ג] במינו שאינו בטל רבנן סברי מכאן לעולין שאין מבטלין זה את זה ודלמא משום דמין במינו הוא אי אשמעינן מין במינו ולא אשמעינן עולין כדקא אמרת השתא דאשמעינן עולין משום דעולין ודלמא עד דאיכא מין במינו ועולין קשיא ור' יהודה סבר מכאן למין במינו שאינו בטל ודלמא משום דעולין הוא אי אשמעינן עולין מין בשאינו מינו כדקאמרת השתא דאשמעינן מין במינו משום דמין במינו הוא ודילמא עד דאיכא מין במינו ועולין קשיא: תנן רבי יהודה אומר [א] (במנחת כהנים) במנחת כהן משיח ובמנחת נסכים פסולה שזו בלילתה עבה וזו בלילתה רכה והן בולעות זו מזו וכי בולעות זו מזו [ב] מה הוי מין במינו הוא אמר

מכאן לעולין כו'. והני דמיס דמתני' דזבחי' [ג] עולין ניהו ולא מבטלי אהדדי: מין

מכאן לעולין שאין מבטלין זה את זה. ומקשה לא מצי למיפרך דמבטל ויין נסך הא אי אפשר לשון הגמרא אי אפשר לבטל ויין נסך אלא אי אפשר לבטל ויין נסך אלא אי אפשר לבטל ויין נסך אל

מין במינו. שמן ושמן: ודבר אחר. קולות: סלק את מינו. שמן [ז]קמץ משום נדבה כמי שאינו ונמצא קולתו של קומץ רבה על שמן הנגלע בו [ח]ומבטלה: שאמנו. שנתן עליו שמן ולאחר שקמצו: הוא עצמו. כלומר תחילת [ט]מנחה שיספיקנו לקומץ בשירי מנחתה אחר מן הלוגין וכל שכן דאם שמנו כשר:

אמר רבא קסבר רבי יהודה כל [ו]שהוא מין במינו ודבר אחר סלק את מינו כמי שאינו ושאינו מינו רבה עליו ומבטלו: איתמר קומץ דמנחת חוטא ששמנו רבי יוחנן אומר [א]פסול וריש לקיש אמר הוא עצמו משכשכו בשירי הלוג ומעלהו והכתיב [ו]לא ישים עליה שמן ולא יתן עליה לבונה ההוא שלא יקבע לה שמן כחברותיה איתיביה ר' יוחנן לריש לקיש חרב שנתערב בבלול יקריב רבי יהודה אומר לא יקריב מאי לאו קומץ דמנחת חוטא דאיערב [א] בקומץ דמנחת נדבה לא מנחת פרים ואילים במנחת כבשים והא בהדיא קתני לה [ב]מנחת פרים ואילים במנחת כבשים וחרב שנתערב בבלול יקרב רבי יהודה אומר לא יקרב פירושי קמפרש לה בעי רבא [ג]קומץ שמיצה שמנו על גבי עצים מהו חיבורי עולין כעולין דמו או לאו כעולין דמו אמר ליה רבינא לרב אשי לאו היינו דרבי יוחנן וריש לקיש דאיתמר [ד]המעלה אבר שאין בו כזית ועצם משלימו לכזית רבי יוחנן אמר [ה]חייב ריש לקיש אמר פטור רבי יוחנן אמר חייב חיבורי עולין כעולין דמו ור"ל אמר פטור חיבורי עולין לאו כעולין דמו תיבעי לר' יוחנן ותיבעי לריש לקיש תיבעי לר' יוחנן עד כאן לא קא אמר ר' יוחנן התם אלא בעצם דמינא דבשר הוא אבל [ב] האי דלאו דמינא דקומץ הוא לא או דלמא אפי' [ג] לריש לקיש לא קא אמר אלא בעצם [ד] דבר מפרש הוא ואי פריש לאו מצוה לאהדורי אבל שמן דלאו בר מפרש הוא לא או דלמא לא שנא תיקו:

מתני' שתי [ה]מנחות שלא נקמצו ונתערבו זו בזו אם יכול לקמוץ מזו בפני עצמה ומזו בפני עצמה כשירות ואם לאו פסולות [ו]קומץ שנתערב במנחה שלא נקמצה לא יקטיר ואם הקטיר זו שנקמצה [ה] עולה לבעלים וזו שלא נקמצה לא עולה לבעלים [ז]נתערב קומצה בשיריה או [ח] בשיריה של חבירתה לא יקטיר ואם הקטיר עולה לבעלים: **גמ'** [ט]אמר רב חסדא [י]נבילה בטילה בשחוטה שאי אפשר לשחוטה שתעשה נבילה ושחוטה אינה בטילה בנבילה שאפשר לנבילה שתעשה שחוטה דלכי מסרחה פרחה טומאתה ורבי חנינא אמר כל שאפשר לו להיות כמוהו אינו בטל וכל שאי אפשר לו להיות כמוהו בטל אליבא דמאן אי אליבא דרבנן הא אמרי [כ]עולין הוא דלא מבטלי אהדדי אבל מין במינו בטל אי אליבא דרבי יהודה והא רבי

עצמו משכשכו בשירי הלוג. וא"ל כי קמייר בלוג מן המנחה אמאי לא הוי כחסר שמנה מאותה מנחה שמדד השמן באותו הלוג דהא מן הקמיצה עדיף דכתיב [ויקרא ב] אם מקריב מנחת בכורים לה' אביב גרש אכלנה באש דמשמע דמנחת בכורים אינה אלא מן הקמיצה ומשמע דאם לא הקריב מ

ולא מבטלי שירים לטיבלא. השתא ניחא ליה הא דטיבלא לא מבטלא לשיריים ליהוי כריבה סולתה ובקונטרס פירש טעמא אבל עדיין קשה ליהוי כשיריים שחסרו בין קמיצה להקטרה וי"ל דקיימא לן כרבי יוחנן דאמר בפ"ק (לעיל ט.) מקטיר קומץ עליהם ור' שמעון בן לקיש חזר בו:

לימא דלא כרבי חייא. משמע מתוך הלשון דפשיטא ליה [א] דאיכא דמפליג על רבי חייא ועיין [ב] פירש טוס"פ דלא כוותיה:

התם כר' זירא. בסמוך אגמרא קומצה בשייריה אמרה רבי זירא לעיקר מלתיה משום דלא מיתרין כלל בענין אחר ועוד בפרק השותט והמעלה (זבחים קי.) על הא דתנן קמצה ואחר כך חזר קומצה לתוכה והקריבה בחוץ חייב פריך ונבטלו שייריים לקומץ ומשני [ב] רבי זירא נאמרה הקטרה כו' ולא משני כדרבי זירא [ב] אלא אהנך תרתי איתמר עיקר מילתיה: **תיבלה בקצה בו'.** [ב] (כדתניא) לענין מלה מיתניא דלקתני מלה היא אלא שנקלאת מלה ממובלת ובמוסבתא דפסחים (פ"ב) תני הכ"ג יוצאין במלה מתובלת אבל בריימתא זו לא אשכחן לא במנחות ולא בפסחים: **קסלקא דעתך דאפיש לה תבלין טפי ממצה.** אע"פ שאין דרך לעשות כן פעמים שנאספין תבלין במקום אחד ואכל

מאותו לד שיש בו רוב תבלין:

אלא למ"ד בתר מבטל אזלינן תבלין מי קא הוו מצה. יש לתמוה דמדמי הסיא דלעיל שהטעם שזה להך דהכא שאין הטעם שזה דכיון שיש בתבלין טעם מלה לאוי אלא ידי חובתו דכאמרינן בפ' התערובות (זבחים עח. ופס) עשה עיסה מן חטים ומן אורז (ומן שעורים ואורז) אם יש בו טעם דגן חייב בחלה ואדם יוצא בו ידי חובתו בפסח וע"ל דהך שמעתא פליגא אהסיא דהתם ואין להקשות אהסיא דתערובות מהא דאמרינן בערבי פסחים (פסחים קטו.) לא ליכריך איניש מלה ומרור בהדי הדדי דלמא אתי מרור דרבנן ומבטל למלה דאורייתא דהתם מחוק המרירות הוא דמבטל טעם המלה אבל אורז לא מבטל טעם דגן ועוד יש לפרש דהתם כשאוכל כזית מלה דכי מבטל אין מרור ליכא טעם כזית מלה אבל אם אוכל הרבה אדי: **כי סליק רב כהנא אשכחינהו לבני רבי חייא.** מכאן יש סייעתא לפי' הקונטרס שפירש בפרק בתרא דגיטין (דף פד:) דבימי [ב] רבי חייא עלה רב כהנא מבבל גבי כילד יעשה יטלנו ממנה כו' דקאמר מאן תנא אמר חזקיה ר"ש בן אלעזר היא ורבי יוחנן אמר דילכון אמר הואיל וקנאתו ליפסל בו ופי' שם בקונטרס ללחזקיה רבו היה אומר שרב כהנא עלה מבבל כמו [ב] בנו של רבי חייא שהיה מבבל ורבי יוחנן שאל הרבה שפיקות לרב כהנא דלחייתא בפ' בתרא דב"ק (דף קיז:) והיו מקשים לפי' הקונטרס דמשמע שבבר שביב [ב] רבי חייא כשעלה רב כהנא מבבל

[ב] דמאמרי' לעיל אין דס מבטל דס ואע"ג שא"ל [ח] לה להיות כזה ה"ג אזיל בתר חזותא והואיל ושייסס מין [ב] כבר אין בטלים זה בזה: **בטלוה זו בזו.** ורבי חנינא ורב חסדא מפרשי טעמא דרבי חייא והשתא פליגי דרב חסדא סבר בגילה בשחוטה א"ר חייא ולא שחוטה בגבילה ורבי חנינא מפרש לעיפכא: **נעוולה אגילה דרבי יהודה כו'.** ואי קשיא גבי דמים דא"ר יהודה לעיל [ד] אין דס חולין מבטל דס קדשים בשלמא לרבי חנינא הכא אפשר לקדשים להיות [ה] כמבטלין כחולין שבטילין ליה אחד יצא מקדושתו כחולין אלא לרב חסדא [ו] ליבטל דהא אי אפשר לחולין להיות כקדשים וה"ל מין בשאינו מינו [יא] לרב חסדא והוי דלא כר' חייא: [יב] **הוה ליה שיריים.** מה שנשתייר ממנחה זו ולא מבטלי שיריים דהך מנחה לטיבלא דלידך מנחה מה שנתערב שאין ניכר דלהוי ליה כמנחה אחרת קודם קמיצה [יג] אלא דיהוי קמיצה לאידך: **עולין הוא דלא מבטלין.** ושייריס לאו עולין נינהו: [ג] **לימא דלא כרבי חייא.** דלמר לא אמר ר' יהודה דאין בטל [יד] אם לא היכא דאפשר למיהוי כוותיה. [טו] ואמאי דלא מבטל ליה טיבלא לשייריס דמיהוי כריבה סלתה לא מצי למפרך לרבי חנינא דיימא דהכא דבתר מבטל אזלינן דאי בתר בטל אזלינן בשלמא למ"ד בתר בטל אזלינן בטל הוי כמבטל דלבי קמיץ מאידך הוא דלא מבטלי הדדי הא מין במינו בטל אלא פשיטא רבי יהודה בשלמא למ"ד בתר בטל אזלינן בטל הוי כמבטל דלבי קמיץ מאידך הוא דלא מבטלי הדדי הא מין במינו בטל אלא פשיטא רבי יהודה בשלמא למ"ד בתר בטל אזלינן בטל הוי כמבטל דלבי קמיץ מאידך הוא דלא מבטלי הדדי הא מין במינו בטל אלא פשיטא רבי יהודה בשלמא למ"ד בתר מבטל אזלינן מבטל הוי כבטל דכל פורתא חזי למקמץ מיניה [ב] והוי ליה מין ומינו ומין במינו לא בטל אלא למ"ד בתר בטל אזלינן קומץ מי קא הוי טיבלא [ג] לימא דלא כרבי חייא הא נמי כדרבי זירא ת"ש נתערב קומצה [ד] בשירים של חברתה לא יקטיר ואם הקטיר עלתה לבעלים והא הכא דלא הוי [ה] מבטל כבטיל ולא קא מבטלי ליה שירים לקומץ מני אי רבנן וכו' א"ר זירא נאמרה הקטרה בקומץ ונאמרה הקטרה בשירים מה הקטרה האמורה בקומץ אין קומץ מבטל את חבירו אף הקטרה האמורה בשירים אין שירים מבטלין את הקומץ ת"ש הקומץ שנתערב במנחה שלא נקמצה לא יקטיר ואם הקטיר זו שנקמצה עלתה לבעלים וזו שלא נקמצה לא עלתה לבעלים ולא קא מבטיל ליה טיבלא לקומץ מני אי רבנן הא מין במינו עולין הוא דלא מבטלי הדדי הא מין במינו בטיל אלא פשיטא ר' יהודה בשלמא למ"ד בתר מבטל אזלינן מבטל הוי כבטל דכל פורתא חזי למקמץ מיניה מי קא הוי טיבלא לקומץ מני אי רבנן הא נמי כדרבי זירא ת"ש נתערב קומצה [ד] בשירים של חברתה לא יקטיר ואם הקטיר עלתה לבעלים והא הכא דלא הוי [ה] מבטל כבטיל ולא קא מבטלי ליה שירים לקומץ מני אי רבנן וכו' א"ר זירא נאמרה הקטרה בקומץ ונאמרה הקטרה בשירים מה הקטרה האמורה בקומץ אין קומץ מבטל את חבירו אף הקטרה האמורה בשירים אין שירים מבטלין את הקומץ ת"ש [א] תיבלה בקצה בשומשמין ובכל מיני תבלין כשרה מצה היא אלא שנקראת מצה מתובלת קא סלקא [ו] דעתך דאפיש לה תבלין טפי ממצה בשלמא למאן דאמר בתר בטל אזלינן בטיל הוי כמבטל דלבי מעפשא הוי לה כתבלין אלא למאן דאמר בתר מבטל אזלינן תבלין מי קא הוו מצה הכא במאי עסקינן דלא אפיש לה תבלין דרובה מצה היא ולא בטלה דיקא נמי דקתני מצה היא אלא שנקראת מצה מתובלת ש"מ כי סליק רב כהנא אשכחינהו לבני רבי חייא דיתבי וקאמרי עשרון שחלקו והניחו

כאר חזותא אזיל. [ז] דקאמרי' לעיל אין דס מבטל דס ואע"ג שא"ל [ח] לה להיות כזה ה"ג אזיל בתר חזותא והואיל ושייסס מין [ב] כבר אין בטלים זה בזה: **בטלוה זו בזו.** ורבי חנינא ורב חסדא מפרשי טעמא דרבי חייא והשתא פליגי דרב חסדא סבר בגילה בשחוטה א"ר חייא ולא שחוטה בגבילה ורבי חנינא מפרש לעיפכא: **נעוולה אגילה דרבי יהודה כו'.** ואי קשיא גבי דמים דא"ר יהודה לעיל [ד] אין דס חולין מבטל דס קדשים בשלמא לרבי חנינא הכא אפשר לקדשים להיות [ה] כמבטלין כחולין שבטילין ליה אחד יצא מקדושתו כחולין אלא לרב חסדא [ו] ליבטל דהא אי אפשר לחולין להיות כקדשים וה"ל מין בשאינו מינו [יא] לרב חסדא והוי דלא כר' חייא: [יב] **הוה ליה שיריים.** מה שנשתייר ממנחה זו ולא מבטלי שיריים דהך מנחה לטיבלא דלידך מנחה מה שנתערב שאין ניכר דלהוי ליה כמנחה אחרת קודם קמיצה [יג] אלא דיהוי קמיצה לאידך: **עולין הוא דלא מבטלין.** ושייריס לאו עולין נינהו: [ג] **לימא דלא כרבי חייא.** דלמר לא אמר ר' יהודה דאין בטל [יד] אם לא היכא דאפשר למיהוי כוותיה. [טו] ואמאי דלא מבטל ליה דאפשר למיהוי כריבה סלתה לא מצי למפרך לרבי חנינא דיימא דהכא דבתר מבטל אזלינן דאי בתר בטל אזלינן בטל הוי כמבטל דלבי קמיץ מאידך הוא דלא מבטלי הדדי הא מין במינו בטל אלא פשיטא רבי יהודה בשלמא למ"ד בתר בטל אזלינן בטל הוי כמבטל דלבי קמיץ מאידך הוא דלא מבטלי הדדי הא מין במינו בטל אלא פשיטא רבי יהודה בשלמא למ"ד בתר בטל אזלינן בטל הוי כמבטל דלבי קמיץ מאידך הוא דלא מבטלי הדדי הא מין במינו בטל אלא פשיטא רבי יהודה בשלמא למ"ד בתר מבטל אזלינן מבטל הוי כבטל דכל פורתא חזי למקמץ מיניה [ב] והוי ליה מין ומינו ומין במינו לא בטל אלא למ"ד בתר בטל אזלינן קומץ מי קא הוי טיבלא [ג] לימא דלא כרבי חייא הא נמי כדרבי זירא ת"ש נתערב קומצה [ד] בשירים של חברתה לא יקטיר ואם הקטיר עלתה לבעלים והא הכא דלא הוי [ה] מבטל כבטיל ולא קא מבטלי ליה שירים לקומץ מני אי רבנן וכו' א"ר זירא נאמרה הקטרה בקומץ ונאמרה הקטרה בשירים מה הקטרה האמורה בקומץ אין קומץ מבטל את חבירו אף הקטרה האמורה בשירים אין שירים מבטלין את הקומץ ת"ש [א] תיבלה בקצה בשומשמין ובכל מיני תבלין כשרה מצה היא אלא שנקראת מצה מתובלת קא סלקא [ו] דעתך דאפיש לה תבלין טפי ממצה בשלמא למאן דאמר בתר בטל אזלינן בטיל הוי כמבטל דלבי מעפשא הוי לה כתבלין אלא למאן דאמר בתר מבטל אזלינן תבלין מי קא הוו מצה הכא במאי עסקינן דלא אפיש לה תבלין דרובה מצה היא ולא בטלה דיקא נמי דקתני מצה היא אלא שנקראת מצה מתובלת ש"מ כי סליק רב כהנא אשכחינהו לבני רבי חייא דיתבי וקאמרי עשרון שחלקו והניחו

[ב] דמאמרי' לעיל אין דס מבטל דס ואע"ג שא"ל [ח] לה להיות כזה ה"ג אזיל בתר חזותא והואיל ושייסס מין [ב] כבר אין בטלים זה בזה: **בטלוה זו בזו.** ורבי חנינא ורב חסדא מפרשי טעמא דרבי חייא והשתא פליגי דרב חסדא סבר בגילה בשחוטה א"ר חייא ולא שחוטה בגבילה ורבי חנינא מפרש לעיפכא: **נעוולה אגילה דרבי יהודה כו'.** ואי קשיא גבי דמים דא"ר יהודה לעיל [ד] אין דס חולין מבטל דס קדשים בשלמא לרבי חנינא הכא אפשר לקדשים להיות [ה] כמבטלין כחולין שבטילין ליה אחד יצא מקדושתו כחולין אלא לרב חסדא [ו] ליבטל דהא אי אפשר לחולין להיות כקדשים וה"ל מין בשאינו מינו [יא] לרב חסדא והוי דלא כר' חייא: [יב] **הוה ליה שיריים.** מה שנשתייר ממנחה זו ולא מבטלי שיריים דהך מנחה לטיבלא דלידך מנחה מה שנתערב שאין ניכר דלהוי ליה כמנחה אחרת קודם קמיצה [יג] אלא דיהוי קמיצה לאידך: **עולין הוא דלא מבטלין.** ושייריס לאו עולין נינהו: [ג] **לימא דלא כרבי חייא.** דלמר לא אמר ר' יהודה דאין בטל [יד] אם לא היכא דאפשר למיהוי כוותיה. [טו] ואמאי דלא מבטל ליה דאפשר למיהוי כריבה סלתה לא מצי למפרך לרבי חנינא דיימא דהכא דבתר מבטל אזלינן דאי

והניחו בביסא. ואלו שני המאלאין אין נוגעין זה ח) לזה: **מהו.** מי נטמא מחיצו או לא: **כי פגע.** בפרק חומר בקודש (מגיגה דף כ:) הכלי מלרף מה שבתוכו לקדש שאם נגע בטבול יום ממקלתו פסל את כולו: **ה"מ דנגעי אהדדי כו'.** להכי נקט טבול יום משום דאין טומאתו חמורה לעשות ראשון ושני דאי טומאה אחמת ג"ל לירוף הא ממנה אותו הטמא את הכלי והכלי ממנה את השאר: **מי פגע לי מחבר.** (ב) הוה משמע דנגעי אהדדי והכלי מחברם כאילו הוי חד ואם נטמא זה נטמא זה. מלרף משמע דאין נוגעין וזה מלרפן ב) להיות אחד: **הושיע.** אלי עשרון אחד לבין הנך ג) אלי עשרון: **מהו.** אם נגע בטבול יום בזה מהו שיטמא אותן יא) שנים: **אין צריך לכלי.** כגון האי אלי עשרון שלישי דאין צריך לכלי דהא אינו מלטרף עם אלו למנחה אחת יב) אין הכלי מלרפו וטהורים הראשונים: **הושיע טבול יום כו'.** באוירן ולא נגע לא בהן ולא בכלי: **לירוף לי דאורייתא.** יג) דאמרינן (מגיגה דף כג.) כף אחת ד) הכתוב עשאו לכל מה שבכף אחת לא שנא לחומרא כגון טומאה ול"ש לקולא כגון קמילה דהוי כאילו נוגעין וקמילה מעלייתא היא: **או דרבנן.** ולחומרא ולא לקולא: **מזו בפני עלמה.** משמע שעומד מזו בלד הכלי כדי קומץ שאינו מעורב וכן יד) כזו: **הך דמערב** טו) **הא לא נגע.** בקומץ וקתני כשרות אלמא לירוף דאורייתא: **אמר רבא דילמא.** לאו דקאי קומץ בפני עלמו טז) : **בגושין המחולקין העשוין למסרק.** יז) גופי המנחה מחולקין מלאחד מזו כדי קומץ ומזו כדי קומץ אבל בראש האחד נוגעין במסרק זה שמלד אחד ממחבר ומלד אחד שייו מפוזרות: **מאי הוי עלה.** דשני המאלאים המחולקים מהו לקמוץ מזה על זה משום לירוף כלי: **והריס ממנו.** בקומלו: **דומיא דב' כליס.** כגון האין נוגעין זה בזה: **בגון קפיזא בקבא.** שחקק מדה קטנה בתוך מידה גדולה יח) ונותן בפנימי אלי עשרון ואליו בחיצון לאש"ג דעריבי שני האלאין מעילאי בגודש הכלי: **ליון דמפסקי מחיצתא מפסקי** יט). לאין עירוב הגודש עירוב הואיל ואינו כ) באויר הכלי. כא) **והא דייקינן הא כלי אחד דומיא דהאי שהוא בשני כליס כשר: בגון עריבא** כב) . אריבה כג) של תרנגולין ומחילה נמוכה כד) **בחמלעית כדי לחלוק בין מים למורסן ואותה מחילה נמוכה** כה) **ואינה** מגעת לשפת העריבה הילכך לאו הספק הוא כו) דנגעי למעלה מן המחילה שני האלאין באויר הכלי אבל הכא גבי ביסא דחלוקין הן לגמרי לא: **לירוף כלי וחיבור מים מהו.** כלומר אלי עשרון שנטמא בלירוף כלי מהו שיטמא אחר בחיבור מים כגון אם יש שני אלאי עשרון בכלי ואין נוגעין ואלי עשרון יש חוץ לכלי וחיבור מים כגון נלוק או ליור מחבר את של חוץ לכלי כז) ומה שבחוץ הכלי וגע טומאה בזה שבכלי שאינו נוגע במים ונטמא חבירו משום לירוף כלי מהו שיטמא אם זה שבחוץ בחיבור מים **מהו.** שיטמא אחר בחיבור מים: **ה"מ דגואי.** לאותו שבכלי אלי ולא לשל חוץ: **מחבר.** כח) ונטמא האיון: **חיבור מים ולירוף כלי.** כגון אם נטמא האיון ונטמא זה שבכלי בחיבור מים: **מהו.** שיטמא זה את האחר משום לירוף כלי מי אמרינן דלא אלא מהני לירוף אלא לטומאה שאירעה בתוך הכלי או לא אמרינן: **ונטמא אחד מהן.** ואח"כ הניח לשניהם בביסא ואין נוגעין להלהיא ולאי לא מהני לירוף שיחזור זה ויטמא את זה שהרי לא היה בכלי בשעת טומאתו לו) (אלא אם כן) חזר טבול יום ונגע בטמא מהו שיקבל טומאה זו כדי לפסול חבירו: **הא שבע ליה טומאה.** דאשונה ולא יקבל עוד טומאה אחרת:

מדרש

מדרש

והניחו בביסא ונגע טבול יום באחד מהן מהו כי ו) תנן א כלי מצרף מה שבתוכו לקדש ה"מ היכא דנגעי א) בהדדי אבל היכא דלא נגעי בהדדי לא או דילמא ל"ש אמר להו איהו מי תנן כלי מחבר כלי מצרף תנן ב כל דהו הושיט אחד לביניהן מהו א"ל ג) צריך לכלי כלי מצרפו אין צריך לכלי אין כלי מצרפו הושיט טבול יום את אצבעו ביניהן מהו אמר להו ד אין לך דבר ב) שמטמא מאוירו אלא כלי חרס בלבד הדר איהו בעא מינייהו מהו ה לקמוץ מזה על זה צירוף דאורייתא או דרבנן אמרו לו זו לא שמענו כיוצא בו שמענו דתנן שני מנחות שלא נקמצו ונתערבו זו בזו אם יכול לקמוץ מזו בפני עצמה ומזו בפני עצמה כשירות ואם לאו פסולות כי יכול לקמוץ מיהא כשירות אמאי הך דמערב הא לא נגע אמר רבא דלמא ג) בגושין המחולקין העשויין כמסרק מאי הוי עלה אמר רבא ת"ש דתניא ו והרים ממנו מן המחובר * שלא יביא עשרון בשני כלים ויקמוץ הא בכלי אחד דומיא דשני כלים קמיץ א"ל אביי דילמא שני כלים ה"ד כגון קפיזא בקבא דאע"ג דעריבי מעילאי כיון ז) דמיפסק מחיצתא דקפיזא מתתא ח) הא כלי אחד דומיא דב' כלים ה"ד כגון עריבתה של תרנגולין ואע"ג דמיפסקן מחיצתא הא נגיע אבל הכא דלא נגיע בלל תיבעי לך בעי רבי ירמיה צירוף כלי וחיבור מים מהו כי תנן כלי מצרף מה שבתוכו לקדש ה"מ דגואי אבל דבראי לא או דילמא כיון דמחבר מחבר ואם תימצי לומר י כיון דמחבר מחבר חיבור מים וצירוף כלי ז) ונגע טבול יום מבחוץ מהו כי תנן כלי מצרף ה"מ דנגע מגואי אבל מבראי לא או דילמא לא שנא יתיקו: בעי רבא ח עשרון שחלקו ונטמא אחד מהן והניחו בביסא וחזר טבול יום ונגע באותו טמא מהו * מי אמרינן שבע (ט) ז) לו טומאה או לא אמר ליה אביי ומי אמרינן שבע ליה טומאה והתנן ג) סדין טמא

קדשי קדשים (דף נט.) כי קליק רב כהנא אשכחיה לר"ש ברבי דיתיב וקאמר משמיה דר' ישמעאל בר' יוסי מזבח שנפגם כולו אבל ולאי הא דשאל לו רבי יוחנן ספיקותיו היה בסוף ימיו כשהיה ר' יוחנן ראש ישיבה כדמוכח בסוף ב"ק (דף קיז:) ור"ת פי' ההיא דגיטין (דף פד:) לא) רבי יוחנן לתלמידיו שמבכל היה אומר כמו שמפרש הא לן והא להו בקידושין (דף כט.):

שאין צריך לכלי אין כלי מצרפו. בפרק בתרא דחגיגה (דף כג.): בגמרא הכלי מלרף לב) מדכתיב כף אחת ומותיב רב כהנא מהתיא דמוסיף ר"ש ודייק מינה שהוא מדרבנן ומשני ר"ש בן לקיש משום בר קפרא לא נצרכא לג) לשיני מנחה דאורייתא את שצריך לכלי הכלי מלרפו ושאין צריך לכלי אין הכלי מלרפו ואתו רבנן וגזור אפי' אין צריך לכלי כלי מלרפו וזהו תימה שפשוט לרב כהנא כל כך דאין כלי מלרף מה שאין צריך לכלי לד) דלא משמע דפליג אהתיא שיויא ושמא סבר לה כהתיא שיויא דרבה בר אבוה דמשני התם כשנכרו ע"ג קטבלית מ"ל דוקא בשיני מנחה שהיה כבר צריך לכלי מלרף כלי מדרבנן שלא יצא מקדושתו לקודש קמיצה ולא דמי להכא * דלא היה מעולה צריך לכלי:

צירוף דאורייתא או דרבנן. ומ"ת והא רב כהנא גופיה מדקדק בפרק בתרא דחגיגה (ג"ז שם) שהוא דרבנן מהתיא דהוסיף ר"ע ויש לומר דשמא מספקא ליה משום לה) שיויא דהתם:

צירוף כלי וחיבור מים מהו. פי' בקונטרס כלומר אלי עשרון שנטמא בלירוף כלי מהו שיטמא לו) בחיבור מים כגון אם יש שני אלאי עשרון בכלי ואין נוגעין ואלי עשרון יש חוץ לכלי וחיבור מים כגון נלוק או ליור מחבר את אשר חוץ לכלי למה שבתוך הכלי ונגע טומאה בזה שבכלי שאינו נוגע במים ונטמא חבירו משום לירוף כלי מהו שיטמא אם זה שבחוץ בחיבור מים ודבר תימה הוא לומר שמשקין מחברין אוכלין לקבל טומאה ולטמא אחרים ועוד שפירש שמתחברין ע"י נלוק והלא אפי' למים עצמן קיימא לן במכשירין (פ"ה מ"ט) דאין נלוק חיבור לטומאה וכעין פי' הקונטרס יש משנה אחת במסכת טהרות פרק שמיני (מ"ח) עריבה שהיה קטפרס לו) (ונלוק) מלמעלן ומשקה טופח מלמטן וג' תחיכות כגילה אינן מלטרפות ושתים מלטרפות ור' יוסי אומר אפי' שתים אינם מלטרפות אא"כ היו רוצות משקה ואם היה משקה עומד אפי' כעין החרדל מלטרף ר' דוסא אומר האוכל פרור אינו מלטרף ובמוספתא פ) תניא אתרוג שנפרץ ותחבו בכוס או בקיסם הרי זה אין חיבור שאין חיבורי אדם חיבור עיסה שלשה במי פירות טהורה שאין לך דבר שמחבר את האוכלין אלא שבעה משקין ודבר תימה הוא אם לא לח) ליתא מי פירות אינה מועלת לחבר את הקמח ושמא לשה לאו דוקא אלא אורחא דמילתא נקט לט) דבר שאדם לש במי פירות פעמים שמי פירות מחברין ג' חלאי זיתים עיסה במשקין הבאין מזה לזה ו) : ועשאו

והרים ממנו מן המחובר. תוס' לקמן דף ע"ז ע"ב (ד"ה והקריב) ולף ק"ו (ע"ש) (ע"ב ד"ה אפשר): **צירוף** כלי וחיבור מים. כגון שעשרון שנתלק לג' חלקים הפעמי אלהדדי אלא שהכלי מלרפן לטומאה ומלק שלישי הוא חוץ לנישה ומים של נלוק לו משקה טופח מחבר האיון לאחד מן החלקים הבאים הכשר הכשרה ונגע טבול יום בחלק הפעמי שאינו מחובר לאיון ונטמא שנתחבר הכשרה לטומאה ונגע בטבול יום בחלק הפעמי שאינו מחובר לו טמא מחיבור המים שם יטמא הפעמי האחר שאינו מחובר לאיון מפני לירוף הכלי: **רש"י ד"ה** מהו. **אם** נגע טבול יום וכו'. והרמב"ם ז"ל לא פירש כן בפי"ב מהל' שאר אבות הטומאות (ה"ח) ע"ש: **ד"ה** צירוף כלי וחיבור. בלומר. והרמב"ם ז"ל פי' נטען אחר בהלכות שאר אבות הטומאות בפרק י"ב (ה"ט): **תוספות** ד"ה צירוף כלי וחיבור. **פי'** בקונטרס. תוס' דף ק"ס ע"ב (ד"ה חיבור): **בא"ד.** עיבה שלשה במי פירות שהורה. עיין נר"ש בסמ' עטל יום ס"ג (מ"ה):

ויעשאו מחלק אחד מהן. כגון כלי קטן שחקוק בתוך גדול כעין כוס שחקוק בקערה ומילא הגדול מלא שלת והקטן שבתוכו נמי מלא. דאע"ג דערב הקמח מעילאי דקפוזא כשהוא מבורר לא נתקדש אלא מה שבתוך חלל הכלי והכלי הוא מופסק עד למעלה כיון דמפסקי מחיצת דהאי לחודיה, לא יקמוץ מהן דהריין שני כלים: **וכלי אחד דומיא דשני כלים.** דקאמר דקמיץ עריבת התרנגולים שעשו בה מחיצה באמצע דמכאן נותן מים לשתות ומכאן סובין לאוכל, דאע"ג דמפסקן מחיצה כדי שלא יגעו המים לסובין, קא נגיע מלעיל המים לסובין ואותה מחיצה אינה חשובה כמו דקפוזא דהאי עריבה כולה חד כלי הוא אלא שיש מעט הפסק בנתיים ומ"מ נגיע מלעיל ההפסק, אבל הכא בעשרון שחלקו לא נגיעי זה בזה כלל ולא מצי קמיץ: **צירוף כלי וחבור מים.** כגון שיש בכלי שני חצאי עשרון דלא נגעי זחדן לכלי חצי עשרון

והכלי מוטה וקאתו מים ומחברי ומשכי מחצי עשרון דלחדן לחצי עשרון דלפנים ונגע טבול יום בחצי עשרון דלפנים: **חבור מים וצירוף כלי.** דמיא מחברי אלו שני חצאין חצי עשרון דלחדן וחצי עשרון דלפנים, וכלי מצרף שני חצאין שבתוכו ונגע טבול יום בחצי עשרון דלחדן, אמרינן כמאן דנגע בכולהו דמי או לא, ויקו. ומש"ה קאמר חבור מים תחילה משום דקא מיבעיא ליה אי נגע טבול יום בחצי עשרון דלחדן: **עשרון שחלקו.** וחצי האחד הניח בביסא והאחר לחדן: **ונטמא אחד מהם.** אותו שבחדן נטמא בחדן: **והניחו בביסא וחזר טבול יום ונגע באותו טמא.** שבתוך הביסא: **מי אמרינן שבע ליה טומאה וכו'.** או דילמא לא אמרינן שבע ליה טומאה ועדיין מקבל טומאה ומטמא חצי עשרון האחר דכלי מצרפן:

מ א ב מיי' פי"ב מהל' שאר אבות הטומאה הל"ז:
מא ג מיי' שם הלכה ח:
מב ד מיי' פי"ג מהל' כלים הל"ח:
מג ה מיי' פי"א מהל' פסולי המוקדשין הל' כג:
מד ו ז מיי' פי"ב מהל' שאר אבות הטומאה הל"ט:
מה ח מיי' שם הלכה י:

שינויי נוסחאות

א) אהדדי. וכן גורס לקמן. (ישר ושובב): **ב)** שמיטמא. (ישר ושובב): **ג)** בגופיה. (צ"ק): **ד)** כיון דמפסקי מחיצתא. (ש"מ): **ה)** מתמא לא הפ. (צ"ק): **ו)** ולירוף כלי מהו מיקו. והשאר מתמ. (ש"מ): **ז)** שבע ליה טומאה. (ש"מ): **ח)** אין נוגעין זה בזה. (ש"מ): **ט)** מלרפן כאילו הם נוגעין ותיתוב לחיות אחד ממקו. (ש"מ): **י)** תלאי עשרון ונתנו ביניהם. (ש"מ): **יא)** אותן הנים. (ש"מ): **יב)** אחת: הפ"ל ומה"ל אין הכלי מלרפו. (ש"מ): **יג)** דאורייתא. דכתיב קף אחת הכתוב עשאן. (ש"מ): **יד)** וכן מזו. (ש"מ): **טו)** הך דמערב. באידך מנחה ממנחת הקומץ זו: הפ"ל ומה"ל הא. (ש"מ): **טז)** בפני עצמו אלא בגושין. (ש"מ) וגר' ל"ק בגופיה: **יז)** גושי המנחה. (ישר ושובב): **יח)** ונתן בפנימי. (ש"מ): **יט)** מתמלא לא דאין. (ש"מ): **כ)** ואינו מערב בחוץ. (ש"מ): **כא)** ובהלי דייקינן. (ש"מ): **כב)** עריבת הרגגולין אריבה של. (ש"מ): **כג)** עריבה. (ד"ה): **כד)** בחמלעיתה כדי לחלוק. (ש"מ): **כה)** ממנה אינה מגעת. (ש"מ): **כו)** הוא דהא נגעי למעלה. (ש"מ): **כז)** חוץ לכלי לאחר שבתוך הכלי. (ש"מ). וגר' בה"ל למה שבתוך: **כח)** שיטמא זה את זה של חוץ בחבור. (ש"מ): **כט)** מחבר ומטמא החיון. (ש"מ): **ל)** בשמא טומאה אלא אם חזר. (ש"מ). ומ"ה הניח בביסא נ"ל ראש"כ. וגר' ל"ק אלא אח"כ נחזר: **לא)** דדבי. (ישר ושובב): **לב)** מלרף יליף מלכתיב. (ש"מ): **לג)** לנלכתא אלא לשיני. (ש"מ): **לד)** ולא. (צ"ק): **לה)** משום שיניי דהתם. (ש"מ): **לו)** שיטמא אחר בחבור. (ש"מ): **לז)** והבצק. (מ"ה): **לח)** הוא אם אין לשם מי פירות מועלת. (ש"מ): **לט)** נקט דבשאדם לש. (ש"מ): **מ)** מזזה המזה. (ש"מ):

שיטה מקובצת

מהו לקמוץ מזו אל זו. עיין בתוס' לקמן דף ט"ז ע"ב (ד"ה והקריב): **אמאי** הא דמערב הא לא נגע. דמ"ל שהן מעורבין כל כך מלד אחד שיהא הטומאה של זו מולק מקצת חבירו ומסקינו שלא יהא כל השעורין של זו מחובר לעצמו וה"ל כנוסן המתולקין מזה:

מסורת הש"ס

מ) פסחים יט. חגיגה כ:, **נ)** [חגיגה כד.], **ג)** כלים פכ"ז מ"ט [וש"כ מ"ז], **ד)** [במדבר ז], **ה)** [ספ"ל דשולקין], **ו)** ועי' תו' זבחים קה: ד"ה חיטור,

תורה אור השלם

1. וְהֵרִים מִמֶּנּוּ בְּקֹמְצוֹ מְסֹלֶת הַמִּנְחָה וּמִשַּׁמְנָהּ וְאֶת כָּל הַלְּבֹנָה אֲשֶׁר עַל הַמִּנְחָה וְהִקְטִיר הַמִּזְבֵּחָה רֵיחַ נִיחֹחַ אַזְכָּרָתָהּ לַיְיָ: ויקרא ו ח

הגהות הב"ח

(א) גמ' שבע ליה טומאה תנן לה: **(ב)** רש"י ד"ה מי מחבר הוה משמע וכו' נטמא זה אבל מלרף משמע:

גליון הש"ס

גמ' שלא יביא עשרון בשני כלים. עי' לקמן דף ק ע"ב תוס' ד"ה אפשר: **שם מי אמרי'** שבע ליה טומאה. עיין שבת דף לז ע"ב תוס' ד"ה פחות: **תוס'** ד"ה שאין כו' דלא היה מעולם צריך לכלי. ע' בהר"ש פ"ז דטהרות משנה ט:

מוסף רש"י

כלי מצרף מה שבתוכו לקדש. תמיכות אוכלים הרבה בכלי אחד ונגע טומא באחד מהן הכלי מלרפן לחיות כולן תמיכה אחת ונטמאו כולן (חגיגה כ:). עריבה אריכה ובה אוכלי קודש מכאן ואוכלי קודש מכאן ואין נוגעין זה בזה ונגע טומא באוכלין שבראש אחד ובכלי לא נגע, ואוכל אין מטמא כלי אפילו מדרבנן ואפ"ה האוכלין שבאמ לאשים טמאים שהכלי מלרפן (פסחים יפ:). צריך לבלי. דומיא דקטורת שבכף דאיירי בה קרא כלי מלרפו, ושאינו צריך לכלי כגון שיני מנחה שהן אכילת כהן אין הכלי מלרפן (חגיגה כד:).

רבינו גרשום

כלי מצרף תנן כל דהו. בין נגעיי בין לא נגעיי, דמצרף משמע הנך דאינם מחוברים: **שאינו צריך לכלי.** כגון זה חצי עשרון דלא מצינו מנחה של עשרון וחצי אין כלי מצרפן לטמא אחרים: **ונתערבו זה בזה.** באמצע הכלי: **אם יכול לקמוץ מזו בפני עצמה.** מצד אחד ומזו מצד אחד כשרה דלא נתערבו לגמרי: **אמאי הך דמערב באידך מנחה הא לא נגע.** למקום דקמוץ דהויא כשלשה צבוריין ואפ"ה כשרה והן הכי נמי אם קמץ מחצי עשרון על חצי עשרון כשר: **אמר רבא.** מהא לא תפשוט **דילמא בגושין.** כמו גופין: **המחולקין העשויין במסרק.** דלא איעריבו ולא נגעי אלא מתחת פורתא דכי קא קמץ מקומם אחד קא קמץ, דההוא דאיערב נגע לההוא דקמץ ואכתי מהא לא תפשוט מהא: **א"ל אביי.** לא תפשוט מהא: **דילמא שני כלים.** דקאמר תנא לא שני כלים ממש אלא ה"ד **כגון קפיזא בקבא.** כגון כלי קטון שחקוק בתוך גדול כעין כוס שחקוק בקערה ומילא הגדול מלא שלת והקטון שבתוכו נמי מלא. דאע"ג דערב הקמח מעילאי דקפוזא כשהוא מבורר לא נתקדש אלא מה שבתוך חלל הכלי והכלי הוא מופסק עד למעלה כיון דמפסקי מחיצת דהאי לחודיה, לא יקמוץ מהן דהריין שני כלים: **וכלי אחד דומיא דשני כלים.** דקאמר דקמיץ עריבת התרנגולים שעשו בה מחיצה באמצע דמכאן נותן מים לשתות ומכאן סובין לאוכל, דאע"ג דמפסקן מחיצה כדי שלא יגעו המים לסובין, קא נגיע מלעיל המים לסובין ואותה מחיצה אינה חשובה כמו דקפוזא דהאי עריבה כולה חד כלי הוא אלא שיש מעט הפסק בנתיים ומ"מ נגיע מלעיל ההפסק, אבל הכא בעשרון שחלקו לא נגעיי זה בזה כלל ולא מצי קמיץ: **צירוף כלי וחבור מים.** כגון שיש בכלי שני חצאי עשרון דלא נגעי זחדן לכלי חצי עשרון

בחדן: **והניחו בביסא וחזר טבול יום ונגע באותו טמא.** שבתוך הביסא: **מי אמרינן שבע ליה טומאה וכו'.** או דילמא לא אמרינן שבע ליה טומאה ועדיין מקבל טומאה ומטמא חצי עשרון האחר דכלי מצרפן:

תלמוד בבלי מהדורת נהרדעא החדש, באדיבות הוצאת ח. וגשל, © כל הזכויות שמורות